

Tarzícius testvér ikonfestő táborának felszólítása csodaként ért, mert évekkel ezelőtt szerettem volna egy ikonfestő csoportba jelentkezni.

Őhozzá irányítottak, de akkor már nem tartózkodott Budapesten. Azóta én magam is elkerültem a fővárosból, s el is felejtkeztem arról, hogy regisztráltam a Belvárosi Ferencesek Templomának honlapján.

Életem eddigi legnehezebb stádiumában, lelkiileg iszonyú állapotban, egy átsírt és átimádkozott éjszaka utáni reggel kaptam meg a testvér levelét, mely a táborhoz való csatlakozásra buzdított. Valódi csodának és mentőövnek éltem meg, mert számomra az ikonfestés, amit félig magánúton, félig egy másik, görög katolikus atyánál próbáltam elsajátítani, gyermekkorom óta szent, varázslatos és elbűvölő tevékenységet jelentett.

Sokáig azon vívódtam, Istenem, ily méltatlan lélek hogy nyúlhat ecsethez, hogy a Te szent Arcképedet megkísérelje ábrázolni...? Hisz erre az igazán szent életűek a méltóak, nem én, gyarló lélek... De nem hagyott a vágy, vonzott a Képmása, sok földi, lelki szenvedéseim közepette az ikonfestés nekem olyan lett, mint a vízben merülő Péternek nyújtott Krisztusi kéz.... mentőöv, vigasz, tevékeny meditáció és kimondatlan ima. Én azt hiszem, nem számít, szép-e az ikon, nem számít, ki mennyire tehetséges... én abban hiszek, hogy az igazi IKONT nem ecsettel, hanem szívvel kell festeni, hogy nem festéssel, hanem fájdalmaink és bűnbánatunk könnyeivel kell színezni, s hálánk, dicsőítésünk aranyával kell aranyoznunk, hogy valóban az ikon által hódoljunk, szeressük, dicsérjük és gyönyörködjünk Őbenne, s szent csodáiban.

Az ikonfestés számomra ima. A legnépesebb ima: bűnbánó-, dicsérő. és hálaima.

Nincs szó, mellyel ki tudnám fejezni Tarzícius testvérnek azt az ajándékot, csodát, mellyel életem legsötétebb szakaszában felkeltette a Napot, az általa szervezett tábor által.

Isten áldja, és jutalmazza meg minden jóval, ami a Testvér hasznára válik, mert az én hálám eltöprekszik ahhoz képest, ami igazán megilleti Tarzit.

M. Gabriella